

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4ECdo/1/2018
Identifikačné číslo spisu:	7011899545
Dátum vydania rozhodnutia:	23.01.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7011899545.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s., so sídlom v Bratislave, Panónska cesta 2, IČO: 35 937 874, týkajúcej sa pobočky so sídlom v Rožňave, Janka Kráľa 3, proti povinnému A., bývajúcemu v X., o vymoženie 329,08 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 10 Er 109/2003, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Petra Hodermarského, so sídlom v Rožňave, Akademika Hronca 3, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 24. februára 2012 sp. zn. 5 CoE 222/2011, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Povinný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „exekučný súd“) uznesením zo 4. októbra 2010 č. k. 10 Er 109/2003-14 zastavil exekúciu, oprávnenej uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi JUDr. Petrovi Hodermarskému trovy exekúcie vo výške 130,35 eur do desiatich dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Takto rozhodol podľa § 36 ods. 2, § 196, § 199, § 200 ods. 1, 2, § 203 ods. 2 prvá veta, § 238 ods. 1 zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v spojení s § 14, § 15 ods. 1 a § 22 ods. 1, § 25 a § 27a vyhlášky MS SR č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v platnom znení (ďalej len „vyhláška“). V odôvodnení uviedol, že cestovné náhrady za pracovné cesty vykonané v rámci exekúcie súdnemu exekútorovi nepriznal, nakoľko tieto súdny exekútor vykonal v sídle svojho Exekútorského úradu v meste Rožňava, teda zákon mu umožňuje na takéto úhrady použiť motorové vozidlo, ale neumožňuje za také použitie uplatňovanie cestovných náhrad. Z rovnakého dôvodu preto exekučný súd nemohol priznať ani náhradu za stratu času.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie súdneho exekútora uznesením z 24. februára 2012 sp. zn. 5 CoE 222/2011 napadnuté uznesenie exekučného súdu vo výroku o trovách exekúcie potvrdil a účastníkom nepriznal náhradu trov dovolacieho konania. Stotožnil sa s právnym posúdením veci exekučným súdom a doplnil, že podmienkou priznania náhrady hotových výdavkov je

účelnosť ich vynaloženia, ktorá v prejednávanej veci nebola splnená. Použitie vozidla (náhrada za spotrebovaný benzín, za stratu času a za amortizáciu vozidla) za účelom doručenia upovedomenia o začatí exekúcie povinnému do vlastných rúk, nie sú účelne vynaloženými výdavkami, lebo v prvom rade mal súdny exekútor túto písomnosť doručovať povinnému poštou a súdny exekútor vo svojom odvolaní neuviedol, že by tento spôsob doručovania bezúspešne využil, pričom iba tvrdil, že použitie vozidla na pátranie po povinnom nie je porušením zákona. Výrok o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil § 224 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal 4. mája 2012 dovolanie súdny exekútor (ďalej aj „dovolateľ“). Žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spolu s uznesením exekučného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil vadami konania vyplývajúcimi z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., t. j. odňatím možnosti konať pred súdom. Za vady konania označil to, že konajúce súdy nesprávne rozhodli, keď mu v rámci náhrady trov exekúcie nepriznali cestovné náhrady za pracovné cesty ako neúčelne vynaložené. V neposlednom rade poukázal aj na pochybenie súdov, keď mu nepriznali daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) v požadovanom rozsahu a v tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3 MCdo 23/2005.

4. Oprávnená vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že nemá námietky voči rozhodnutiu ohľadom nepriznaných trov exekúcie.

5. Povinný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“)] po zistení, že dovolanie podal dovolateľ, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.) s právnickým vzdelaním (§ 429 ods. 2 písm. a/ C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 a § 239 O.s.p.

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

9. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často zdôrazňuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. rozhodnutia najvyššieho

súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

10. Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

11. V danom prípade dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. je ale dovolanie podľa § 239 O.s.p. vždy vylúčené, ak smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania.

12. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu považuje trovy exekúcie za trovy konania (pozri napr. uznesenia najvyššieho súdu z 13. októbra 2010 sp. zn. 6 Cdo 80/2010, z 15. októbra 2010 sp. zn. 3 Cdo 170/2009, z 3. októbra 2011 sp. zn. 5 Cdo 170/2011, z 13. septembra 2011 sp. zn. 6 Cdo 4/2011).

13. Prípustnosť podaného dovolania je preto v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. vylúčená.

14. S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 vety druhej O.s.p., ukládajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. (či už to účastník namietala alebo nie) neobmedzil sa najvyšší súd len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (por. napr. R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto vade skutočne došlo.

15. Súdny exekútor procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

16. S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

17. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či dopĺňať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods. 1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.).

18. Dovolací súd zo spisu nezistil, že by v konaní došlo k odňatiu možnosti súdneho exekútora pred

súdom konať.

19. Pri posudzovaní dovolania z hľadiska jeho obsahu (viď tiež § 124 ods. 1 C.s.p.) je zrejmé, že dovolateľ nenamieta nesprávnosť faktickej procesnej činnosti súdu (nesprávnosť procedúry prejednávania veci), ale namieta nepriznanie cestovných náhrad za pracovné cesty ako neúčelne vynaložených, teda namieta otázku výšky priznania trov exekúcie a zároveň namieta otázku výšky priznania odmeny DPH v rámci priznanej náhrady trov exekúcie. Dovolateľ teda - z určujúceho (obsahového) hľadiska namieta, že dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Touto otázkou by sa však dovolací súd mohol zaoberať, len ak by dovolanie bolo prípustné.

20. Nesprávne právne posúdenie veci je síce v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. relevantný dovolací dôvod, ktorý možno úspešne uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, avšak sama skutočnosť, že rozhodnutie súdu prípadne spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Právny názor, v zmysle ktorého nesprávne právne posúdenie veci nie je procesnou vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., je zhodne zastávaný všetkými senátmi občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 3 Cdo 124/2012, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

21. Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľom, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

22. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania oprávneného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.